

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση Κ.

Κατά

Ελλάδας

(Προσφυγή υπ'αρ. 63300/09)

Απόφαση

Στρασβούργο, 15 Ιανουαρίου 2015

*Η απόφαση αυτή θα καταστεί οριστική υπό τους όρους που προβλέπονται στο άρθρο 44§2 της Σύμβασης.
Μπορεί να επέλθουν μερικές αλλαγές ως προς την μορφή.*

Στην υπόθεση Κ. κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα) που συνεδρίασε σε Τμήμα με την ακόλουθη σύνθεση :

Isabelle Berro-Lefèvre, *Πρόεδρος,*

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Julia Laffranque,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Αλίνο-Αλέξανδρο Σισιλιάνο, δικαστές,

με τη σύμπραξη του Søren Nielsen, *Γραμματέα Τμήματος,*

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο στις 2 Δεκεμβρίου 2014,

Εξέδωσε την παρούσα απόφαση που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (αρ. προσφυγής 63300/09) την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας ένας Έλληνας υπήκοος, ο κ. Κ.Κ. («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε στο Δικαστήριο στις 13 Νοεμβρίου 2009 βάσει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών («η Σύμβαση»).
2. Τον προσφεύγοντα εκπροσώπησε ενώπιον του Δικαστηρίου ο Σ. Κωνσταντόπουλος, δικηγόρος Θεσσαλονίκης. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξουσίους της, την κ. Κ. Παρασκευοπούλου, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και τον κ. Δ. Καλόγηρο, Δικαστικό Πληρεξούσιο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.
3. Ο προσφεύγων επικαλείται παραβιάσεις του άρθρου 6§1 της Σύμβασης όσον αφορά το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο και εκδίκασης της υπόθεσής του εντός λογικής προθεσμίας.
4. Στις 11 Απριλίου 2011 η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

1. ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ
5. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1954 και είναι κάτοικος Αθήνας.
6. Στις 16 Αυγούστου 2004 κατέθεσε έγκληση με παράσταση πολιτικής αγωγής για το ποσό των σαράντα οκτώ ευρώ λόγω ηθικής βλάβης κατά των Μ.Κ και Ι.Κ για απόπειρα εκβίασης και ηθική αυτουργία σε εκβίαση αντίστοιχα, πράξεις που φέρονται να έχουν τελεστεί στις 12 Νοεμβρίου 2001 και 12 Μαΐου 2004.
7. Στις 10 Ιανουαρίου 2005, περατώθηκε η προκαταρκτική εξέταση της υπόθεσης. Στις 17 Φεβρουαρίου 2005 η δικογραφία διαβιβάστηκε στον αρμόδιο ειρηνοδίκη που ολοκλήρωσε την προανάκριση στις 3 Μαρτίου 2005.
8. Στις 18 Απριλίου 2005, ο αρμόδιος Εισαγγελέας άσκησε ποινική δίωξη κατά των Μ.Κ και Ι.Κ για απόπειρα εκβίασης και ηθική αυτουργία σε εκβίαση αντίστοιχα. Η ανάκριση περατώθηκε στις 22 Μαΐου 2006.
9. Στις 12 Μαρτίου 2007, το Δικαστικό Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών αποφάσισε να μην ασκήσει ποινική δίωξη κατά του Ι.Κ. και να παραπέμψει τον Μ.Κ. ενώπιον του Κακουργοδικείου Αθηνών για απόπειρα εκβίασης που τελέστηκε στις 12 Νοεμβρίου 2001 και 12 Μαΐου 2004 (βούλευμα αρ. 818/2007).
10. Στις 17 Απριλίου 2007, ο Μ.Κ. άσκησε έφεση κατά του παραπεμπτικού βουλεύματος. Στις 7 Φεβρουαρίου 2008, το Δικαστικό Συμβούλιο Εφετών απέρριψε την έφεσή του ως αβάσιμη (βούλευμα αρ. 164/2008).
11. Στις 4 Μαρτίου 2008, ο Μ.Κ. άσκησε αναίρεση. Η αναίρεση συζητήθηκε ενώπιον του Δικαστικού Συμβουλίου του Αρείου Πάγου στις 14 Οκτωβρίου 2008. Στις 28 Απριλίου 2009, το εν λόγω δικαστήριο αναίρεσε το αναιρεσιβληθέν βούλευμα και επαναχαρακτήρισε την αξιόποινη πράξη σε πλημμέλημα. Εν συνεχεία τερμάτισε την ποινική δίωξη που αφορούσε τα πραγματικά περιστατικά που έλαβαν χώρα το 2001 λόγω παραγραφής και παρέπεμψε τον κατηγορούμενο ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Αθηνών για απόπειρα εκβίασης η οποία φερόταν να έχει τελεστεί στις 12 Μαΐου 2004. Το εν λόγω βούλευμα (αρ. 1168/2009) δημοσιεύθηκε στις 14 Μαΐου 2009.

12. Στις 12 Ιανουαρίου 2010, το Πλημμελειοδικείο Αθηνών, έθεσε οριστικά τέλος στην ποινική δίωξη κατά του Μ.Κ. λόγω παραγραφής. Έκρινε ότι το αδίκημα της απόπειρας εκβίασης που φερόταν να έχει τελεστεί στις 12 Μαΐου 2004 είχε υποπέσει στην πενταετή παραγραφή (απόφαση αρ. 1756/2010).

II. ΤΟ ΟΙΚΕΙΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

12. Οι σχετικές διατάξεις του ποινικού κώδικα ορίζουν τα εξής:

Άρθρο 111

1. Το αξιόποιο εξαλείφεται με την παραγραφή.

(...)

3. Τα πλημμελήματα παραγράφονται μετά πέντε έτη. (...))»

Άρθρο 112

Η προθεσμία της παραγραφής αρχίζει από την ημέρα που τελέστηκε η αξιόποινη πράξη.»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

I. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6§1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

14. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η παραγραφή των εν λόγω αδικημάτων, για την οποία ευθύνονται οι αρμόδιες δικαστικές αρχές, επέφερε την παραβίαση του δικαιώματος του για πρόσβαση σε δικαστήριο. Παραπονείται επίσης για τη διάρκεια της εν λόγω διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 6§1 της Σύμβασης, το οποίο αναφέρει τα εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως, (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου, (...) το οποίον θα αποφασίση, (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...))»

A. Ως προς το παραδεκτό

15. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το άρθρο 6 δεν εφαρμόζεται στην υπό κρίση υπόθεση. Αναφέρεται στην απόφαση *Σιγάλας κατά Ελλάδας* (αρ. 19754/02, 22

Σεπτεμβρίου 2005) και επισημαίνει ότι ο προσφεύγων παρέστη ως πολιτική αγωγή για το ποσό των σαράντα τεσσάρων ευρώ μόνον για αποζημίωση λόγω ηθικής βλάβης. Επιπλέον, επισημαίνει ότι η παρούσα υπόθεση εντάσσεται στο πλαίσιο διαφοράς χρηματικής φύσης μεταξύ του προσφεύγοντος και του Ι. Κ. καθώς και του Μ.Κ. ης. Κατά την Κυβέρνηση, η κατάθεση της έγκλησης με παράσταση πολιτικής αγωγής μπορεί να αναλυθεί ως μια «ιδιωτική υπόθεση εκδίκησης» που έχει ως σκοπό όχι την αποζημίωση ή την προστασία δικαιώματος αστικής φύσης αλλά την δίωξη και την ποινική καταδίκη τρίτου.

16. Ο προσφεύγων απαντά ότι η πολιτική αγωγή δεν αποσκοπούσε ουδόλως σε κατασταλτικούς σκοπούς και ότι επομένως το άρθρο 6§1 εφαρμόζεται στην υπό κρίση υπόθεση.

17. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι το ελληνικό δικαστικό σύστημα προβλέπει ότι τη δικαστική δίωξη ασκεί κατ'αρχήν αυτός που καταθέτει έγκληση με παράσταση πολιτικής αγωγής προκειμένου να πετύχει την έκδοση από τα ποινικά δικαστήρια δήλωσης ενοχής και συγχρόνως, αποζημίωση, έστω και ελάχιστη (βλ. *Perez κατά Γαλλίας* [GC], αρ. 47287/99, §§70-71, CEDH 2004-I και *Διαμαντίδης κατά Ελλάδας* (déc.), αρ. 71563/01, 20 Νοεμβρίου 2003). Στην υπό κρίση υπόθεση σημειώνεται ότι το ποσό των σαράντα τεσσάρων ευρώ για οποίο ο προσφεύγων παρέστη ως πολιτικώς ενάγων, ακόμη και ασήμαντο κατ' αρχήν, δεν αφαιρεί τον αποζημιωτικό χαρακτήρα της παράστασης του προσφεύγοντος ως πολιτικώς ενάγοντος. Επιπλέον, αντίθετα απ'ό,τι στην υπόθεση *Σιγάλας*, δεν απορρέει από τον φάκελο ότι ο προσφεύγων εκδήλωσε προδήλως την πρόθεσή του να κάνει χρήση της επίδικης διαδικασίας για λόγους αποκλειστικά κατασταλτικούς (βλ. *a contrario* προαναφερθείσα απόφαση *Σιγάλας*, §27).

18. Κατόπιν των ανωτέρω πρέπει να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Κυβέρνηση λόγω ασυμβατότητας *ratione materiae*. Εξάλλου, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφυγή δεν είναι αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35§3 (α) της Σύμβασης. Τέλος, δεν αντίκειται σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Επομένως, πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Ως προς την ουσία

19. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η παραγραφή των υπό κρίση αδικημάτων οφείλεται στις αδικαιολόγητες καθυστερήσεις των δικαστικών αρχών, και ειδικότερα στην ανάκριση και στη διαδικασία ενώπιον των Δικαστικών Συμβουλίων.

20. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι δικαστικές αρχές προέβησαν χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην εκδίκαση της υπόθεσης. Προσθέτει ότι η διαπίστωση της παραγραφής οφείλεται και στην απόφαση του Δικαστικού Συμβουλίου του Αρείου Πάγου να επαναχαρακτηρίσει τα σχετικά αδικήματα ως πλημμελήματα, γεγονός που είχε ως συνέπεια την σύντμηση της προθεσμίας παραγραφής σε πέντε έτη από την τέλεση των αξιόποινων πράξεων.

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι κάθε πολίτης έχει το δικαίωμα να κριθεί από δικαστήριο κάθε αμφισβήτησή του επί δικαιωμάτων και υποχρεώσεών του αστικής φύσεως. Κατά τον τρόπο αυτό το άρθρο 6§1 θεσπίζει το «δικαίωμα σε δικαστήριο», έκφανση του οποίου αποτελεί το δικαίωμα πρόσβασης, δηλαδή το δικαίωμα προσφυγής σε δικαστήριο (*Prince Hans-Adam II de Liechtenstein κατά Γερμανίας* [GC], αρ. 42527/98, §43, CEDH 2001-VIII). Ωστόσο, το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο δεν είναι απόλυτο. Από τη φύση του απαιτεί ρύθμιση από το Κράτος και μπορεί να υποστεί περιορισμούς οι οποίοι όμως δεν μπορούν να περιορίσουν την πρόσβαση κατά τρόπο ή σε τέτοιο βαθμό που να θίγεται η ίδια η ουσία του εν λόγω δικαιώματος (*Καθολική Εκκλησία Χανίων κατά Ελλάδας*, 16 Δεκεμβρίου 1997, §38, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VIII).

22. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι είχε ήδη την ευκαιρία να αποφανθεί ως προς ένα θέμα παρόμοιο με αυτό της υπό κρίση υπόθεσης στην απόφασή του *Αναγνωστόπουλος κατά Ελλάδας* (3 Απριλίου 2003, αρ. 54589/00). Ειδικότερα, το Δικαστήριο έκρινε ότι: «όταν η εσωτερική έννομη τάξη προσφέρει ένδικο μέσο, όπως η υποβολή εγκλήσεως μετά δηλώσεως παραστάσεως πολιτικής αγωγής, το Κράτος υποχρεούται να μεριμνά όπως πολιτικώς ενάγων απολαμβάνει των θεμελιωδών εγγυήσεων του άρθρου 6. Στην προκειμένη περίπτωση, ο προσφεύγων είχε εισάγει αίτημα αποζημιώσεως για ποσό 15 000 Δραχμών, ήτοι ποσό το οποίο τα ποινικά δικαστήρια εξετάζουν σε κάθε περίπτωση χωρίς να υποχρεούνται σε παραπομπή ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων. Ο

προσφεύγων είχε επομένως τη δικαία προσδοκία ότι τα δικαστήρια θα αποφαίνονταν επί του εν λόγω αιτήματος αποζημιώσεως, ευνοϊκώς ή δυσμενώς. Η καθυστέρηση με την οποία οι διοικητικές αρχές ασχολήθηκαν με τον φάκελο της δικογραφίας, και η οποία είχε ως αποτέλεσμα την παραγραφή των αδικημάτων και, επομένως, την αδυναμία για τον προσφεύγοντα να τύχει αποφάσεως επί του αιτήματός του αποζημιώσεως, αποστέρησε από τον τελευταίο δικαίωμα προσβάσεως σε δικαστήριο.» (Προαναφερθείσα απόφαση Αναγνωστόπουλος, §32).

23. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι στην υπό κρίση υπόθεση, η πολιτική αγωγή που άσκησε ο προσφεύγων στις 16 Αυγούστου 2004 έμεινε εκκρεμής ενώπιον των δικαστηρίων για μεγάλο χρονικό διάστημα - περίπου πέντε ετών όσον αφορά τις πράξεις που τελέστηκαν το 2001 και πεντέμισι ετών όσον αφορά τις πράξεις που τελέστηκαν το 2004- πριν διαπιστώσουν αντίστοιχα το Δικαστικό Συμβούλιο του Αρείου Πάγου και το Πλημμελειοδικείο Αθηνών, σύμφωνα με την οικεία νομοθεσία, την παραγραφή των εν λόγω αδικημάτων. Επομένως, οι αδικαιολόγητες καθυστερήσεις που παρατηρήθηκαν κατά τη διαδικασία ενώπιον των αρμοδίων δικαστικών οργάνων είχαν ως συνέπεια να μην μπορεί να εκδοθεί απόφαση για το αίτημα αποζημίωσης του προσφεύγοντος από τα ποινικά δικαστήρια.

24. Στο σημείο αυτό, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του το επιχείρημα της Κυβέρνησης ότι η υπό κρίση παραγραφή οφείλεται στον επαναχαρακτηρισμό των επίδικων κακουργημάτων σε πλημμελήματα από τον Άρειο Πάγο, στοιχείο που είχε ως συνέπεια τη σύντμηση της προθεσμίας παραγραφής. Ωστόσο, το Δικαστήριο θεωρεί ότι το γεγονός αυτό αφορά μόνον τον τρόπο με τον οποίο οι δικαστικές αρχές εξέτασαν την επίδικη υπόθεση. Από το φάκελο δεν προκύπτει καμία ευθύνη του προσφεύγοντος ως προς το θέμα αυτό. Το Δικαστήριο κρίνει επομένως ότι δεν ευθύνεται ο προσφεύγων για τον επαναχαρακτηρισμό των επίδικων πράξεων και τη συνακόλουθη σύντμηση της προθεσμίας παραγραφής.

25. Κατόπιν των ανωτέρω, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6§1 της Σύμβασης σχετικά με το δικαίωμα του προσφεύγοντος για πρόσβαση σε δικαστήριο.

26. Τέλος, όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης και το συμπέρασμα που διατυπώθηκε υπό το πρίσμα της αιτίας της σχετικής με το δικαίωμα

πρόσβασης σε δικαστήριο, το Δικαστήριο θεωρεί ότι εξέτασε τα κύρια νομικά θέματα που εγείρει η υπό κρίση προσφυγή όσον αφορά τη διάρκεια της επίδικης διαδικασίας και ότι δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί χωριστά για τη σχετική αιτίαση που αντλείται από το άρθρο 6§1 της Σύμβασης.

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

27. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

28. Ο προσφεύγων ζητεί 100.000 ευρώ λόγω ηθικής βλάβης.

29. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι το αιτούμενο ποσό είναι υπερβολικό και αυθαίρετο και υποστηρίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης αποτελεί επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

30. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι ο προσφεύγων υπέστη ηθική βλάβη λόγω της παραβίασης του δικαιώματός του για πρόσβαση σε δικαστήριο το οποίο προστατεύεται από το άρθρο 6 της Σύμβασης. Η ηθική βλάβη δεν αποζημιώνεται επαρκώς από τη διαπίστωση της παραβίασης. Αποφαινόμενο με δικαιοσύνη, το Δικαστήριο θεωρεί ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει στον προσφεύγοντα το ποσό των 3.500€ λόγω ηθικής βλάβης, συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

31. Ο προσφεύγων ζητεί επίσης την καταβολή των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου. Υποβάλλει συμφωνία που έχει υπογράψει με το δικηγόρο του σύμφωνα με την οποία έχει ήδη καταβάλει το ποσό των 700€ και θα πληρώσει το ποσό των 2.300€ στο τέλος της ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασίας.

32. Η Κυβέρνηση παρατηρεί ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος είναι αόριστες και υπερβολικές. Θεωρεί ότι το ποσό που πρέπει να επιδικασθεί για την αιτία αυτή δεν πρέπει να υπερβαίνει τα 500€.

33. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο προσφεύγων σύναψε με τον δικηγόρο του συμφωνία σχετικά με την αμοιβή του τελευταίου, η οποία προσομοιάζει με συμφωνία αμοιβής ανάλογα με την έκβαση της δίκης (*quota litis*). Οι συμφωνίες αυτές, εάν είναι έγκυρες, μπορεί να βεβαιώνουν ότι ο ενδιαφερόμενος οφείλει πράγματι τα αιτούμενα ποσά. Παρόμοιες συμφωνίες που γεννούν υποχρεώσεις μεταξύ του δικηγόρου και του πελάτη του, δεν δεσμεύουν το Δικαστήριο, το οποίο πρέπει να εκτιμήσει το ύψος των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης που πρέπει να καταβληθεί σε σχέση με το εάν τα επικαλούμενα έξοδα είναι πραγματικά, αλλά επίσης και σε σχέση με τον εύλογο χαρακτήρα τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], αρ. 31107/96, §55, CEDH 2000-XI). Δεδομένης της σχετικής νομολογίας του, κρίνει εύλογο να επιδικάσει στον προσφεύγοντα το ποσό των 1.000€ για τη δικαστική δαπάνη ενώπιον του Δικαστηρίου συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

34. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* παραδεκτή την προσφυγή ·
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης ως προς το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο
3. *Αποφαίνεται* ότι δεν συντρέχει λόγος να εξεταστεί χωριστά η αιτίαση που αντλείται από το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης όσον αφορά τη διάρκεια της υπό κρίση διαδικασίας,

4. *Αποφαίνεται*

α) ότι το καθού η προσφυγή κράτος θα πρέπει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από την ημερομηνία που η απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, τα ακόλουθα ποσά :

i. 3 500€ (τρεις χιλιάδες πεντακόσια ευρώ), συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος, για την ηθική βλάβη,

ii. 1 000€ (χίλια ευρώ), για έξοδα και δικαστική δαπάνη, συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος από τον προσφεύγοντα,

β) ότι από την εκπνοή της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα αυξάνεται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες

5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης όσον αφορά τα περαιτέρω.

Συντάχτηκε στα γαλλικά και κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 15 Ιανουαρίου 2015, σύμφωνα με το άρθρο 77§§2 και 3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου

Søren Nielsen

Isabelle Berro-Lefèvre

Γραμματέας

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο

Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα